

Comentariu la poezia 'Doina'

Poporul roman a realizat de-a lungul timpului un tezaur artistic deosebit, caracterizat prin diversitate tematica: basme, legende, balade, etc. Intre acestea un loc deosebit il ocupa operele lirice si in mod deosebit doinele, creatii literare reprezentative pentru poporul roman.

Doina este o opera populara lirica in versuri, in care se exprima o gama larga de sentimente, caracterizate printr-o deosebita profunzime si care se interpreteaza pe o melodie tipica.

In functie de sentimentul exprimat doinele pot fi: de dor, de jale, de dragoste, de catanie, de instrainare, haiducesti.

Poezia "Doina" poarta ca titlu numele speciei pe care o reprezinta. Autorul anonim isi exprima dragostea, pretuirea si admiratia nemarginita pentru cantecul ei, deoarece cu el isi insufleteste viata, prin el isi exprima sentimentele de dor, de jale, de revolta, de bucurie.

Doina apare personificata de aceea poetul popular, i se adreseaza direct, prin substantivul: "doina", repetat in vocativ. El este fermecat de dulceata versurilor ei care-i alina suferinta: "Cand te-aud nu m-as m-ai duce". Ea exprima si durerea profunda "viers cu foc".

Doina este raportata la circuitul anotimpurilor, la elementele din natura, pentru ca ea il insoteste in orice moment. Venirea primaverii starneste dorul de viata, dorinta de evadare intr-un spatiu al libertatii: "Bate vant de primavara/ Eu cant doina pe afara/ De ma-ngan cu florile si privighetorile" Dimpotriva "iarna viscoloasa" il obliga la izolatie si doina ii alina singuratatea: "vine iarna viscoloasa/ Eu cant doina- nchis in casa/ De-nu mai mangai zilele/ Zilele si noptile". Repetitia accentueaza tristetea si singuratatea eului liric. Imaginea naturii care invie ("Frunza-n codru cat invie") este raportata la doina de haiducie "Cant de voinicie", pentru ca haiducul isi va gasi refugiul in codru.

Odata cu venirea toamnei, este exprimat sentimentul de tristete, doina este acum de jale. Permanenta doinei in viata omului din popor, legatura lui stransa, apar si in ultimele patru versuri: Doina zic, doina suspin/ Doina cant, doina soptesc/ Tot cu doina vietuiesc"

Aceasta legatura este exprimata prin verbele: "zic, suspin, cant, soptesc" si repetitia adverbului "tot". Se remarca si simetria realizata prin repetitia substantivului "doina".

Repetitia acestui substantiv de paisprezece ori in poezie, din care de patru ori in vocativ sugereaza exprimarea directa a intensitatii sentimentelor fata de doina. Aceluiasi scop serveste si repetitia verbului "cant", a substantivului "zilele" si a adverbului "tot".

Eul liric isi face simtita prezenta prin pronumele personale si verbele la persoana I singular. Pe langa repetitie si simetrie sunt folosite epitetul "cantic dulce"; "viers cu foc" ;"iarna viscoloasa" si personificarile doinei, frunzei codrului care "invie sau cade, florilor si privighetorilor care canta

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari

<http://referatenoi.ro>

doina".

Versificatia este simpla, specific populara: masura de 7-8 silabe, ritm trohaic, rima imperecheata.

Lirismul rascolitor, intensitatea si sinceritatea sentimentelor exprimat direct incadreaza aceasta creatie populara in specia doinei, asa cum anunta si titlul.